

Front national -puolueen haasteet

20. maaliskuuta 2014

Tiedotusvälineet luokittelevat jatkuvasti *Front nationalin* poliittisella kartalla oikealle tai äärioikealle. Onko tähän perusteita? Entä onko tilanne aina ollut tämä?

Alain de Benoist: *Front national* [jatkossa FN] oli alun perin äärioikeistolainen liike, mutta se on vähin erin luonut nahkaansa kansallismielisen populismin suuntaan. Populismi on mutkikas ilmiö, jota ei oikein luontevasti voi analysoida vasemmisto – oikeisto – akselilla. Nykyisessä muodossaan FN on nouseva poliittinen voima, joka vetää puoleensa niin miehiä kuin naisia ja koskettaa kaikkia ikä- ja ammattiryhmiä, lisäksi se on vakavasti otettava vaihtoehto monelle tulevien eurovaalien äänestäjälle ja ohittaa suosiossa selvästi sekä sosialistit että [”keskustaoikeistolaisen”] UMP-puolueen; toisin sanoen FN näyttää olevan valmis ottamaan harteilleen Ranskan johtavan puolueen viitan. Sitä paitsi 46 % ranskalaisista on sitä mieltä, että Marine Le Pen on se poliitikko, johon oppositio parhaiten henkilöityy. [--] Puolueen leimaaminen äärioikeistolaiseksi on merkki joko älyllisestä laiskuudesta tai silkasta propagandistisesta mustamaalauksesta (usein yhtä aikaa molemmista). Mutta nykyisellään tähän leimaan ei siis ole uskottavia perusteita, ja argumentit, joilla tuota leimaa yritetään oikeuttaa, ovat todella väsyneitä.

Tie on tänään avoinna FN:lle, sillä ei mene päivääkään ilman että olosuhteet syventävät jo valmiiksi ammottavaa kuilua kansan ja hallitsevan poliittisen eliitin välillä. Nyt ollaan tilanteessa, jossa tuskin mikään suojamuuri (*cordon sanitaire*) tai ”tasavaltalainen rintama” (*front républicain*) kestäisi. Ranskalaisille on myös turha uskotella, että he ovat ”rasisteja”, koska joku tyhmä viikkolehti meni onnettomasti tekemään loukkaavia rinnastuksia; loukkaavia siis ystäviemme apinoiden kannalta...

Sanotaan, että Marine Le Pen on onnistunut ”purkamaan demonista auraa” (*dédiabolisé*) FN:n ympäriltä. Oikeampaa olisi sanoa, että hän on osoittanut olevansa täysiverinen poliitikko, millä ilmaisulla ymmärrän ihmistä, joka tietää mistä politiikassa viimekädessä on kysymys: ja kyse on valtaanpääsystä eikä mistään ”*signaloinnista*” tai ”*poliittisen perheen*” kokoamisesta. Tämän ymmärtäminen erottaa Marine Le Penin isästään ja vielä enemmän jostakin Bruno [Gollnisch](#)ista. Henkilökohtaisesti annan Marine Le Penille suurta tunnustusta siitä, että hän on pysynyt kuurona kaikenlaisten menetettyjen taisteluiden veteraanien ja erilaisten menneisyysnostalgikkojen kuiskutukselle. Juuri tällä tiellä on pysyttäväkin, jos halutaan nostaa FN nimensä [”kansallinen rintama”] arvoiseen asemaan tässä maassa.

Marine Le Penin puheenjohtajuuden myötä FN näkyy niin sanoakseni kaartaneen vasempaan. No, 80-luvulla hänen isänsä vielä esitti itsensä ”Ranskan Reaganina”. Mutta toisaalta perustamisvuotenaan 1972 puolue julkaisi talouspoliittisen ohjelman, joka oli mitä suurimmassa määrin ”sosiaalisesti” painottunut ellei suorastaan sosialistinen. Onko Marine Le Penin linjauksissa siis kyse suunnanmuutoksesta vai enemmänkin paluusta juurille?

A. de B.: Mitä väliä! Pääasia on, että tämä käänös ”vasemmiston” suuntaan on ylipäättään tehty. Minä en todellakaan kuulu niihin, jotka FN:n ohjelman edessä alkavat kauhistella sen ”vasemmistolaista populismia”. FN näkyy ymmärtäneen, että tämän päivän prioriteetteihin kuuluu taistelu libertaarista kapitalismia vastaan, kaikkialle tunkeutuvaa markkinalogiikkaa vastaan, isänmaattoman suurpääoman ehdoilla tapahtuvaa globalisaatiota vastaan, mielikuvien kaupallistumista vastaan; en epäröisi luonnehtia tätä FN:n suunnanmuutosta historialliseksi irtiotoiksi neljä vuosikymmentä jatkuneesta kansallismielisten piirien liberalisoitumisesta. Juuri tämän takia FN vetoaa tavalliseen kansaan [--].

Mutta päästäkseen lopullisesti valtaan puolueen täytyy kyetä likvidoimaan UMP. Tämä on välttämätöntä, jos halutaan varmistaa Marine Le Penin pääsy vuoden 2017 presidentinvaalien toiselle kierrokselle. Kannattaa huomata, että myös François Hollanden kannalta Marine Le Pen on toivottavampi vastustaja seuraavissa vaaleissa kuin Sarkozy, Fillon tai edes Copé. [--]

Identitaarisissa piireissä monet tuomitsevat Marine Le Penin hänen tietyn jakobiinisen sävynsä takia. Onko asia näin yksinkertainen? Onko tänä päivänä vielä olemassa joku juopa keskittäjien ja regionalistien välillä?

A. de B.: Eurooppalaisena regionalistina ja sydämeni pohjasta antijakobiinina olen itsekin eri mieltä Marine Le Penin kanssa [sentralismi vs. regionalismi –kysymyksessä]. Mutta yhtä suurena määrin olen tietoinen siitäkin, että se poliittisesti yhdistynyt, kulttuuriselta identiteetiltään vahva Eurooppa, jota toivon, ei ole huomispäivän asia. Nykymuotoinen EU on pelkkä todellisen Euroopan karikatyyri, ja joissakin asioissa se on suorastaan Euroopan vastainen toimija. Tästäkin huolimatta uskon, että jakobiinilähtöinen suvereniteetti-ajattelu [so. keskusjohtoisen ja muusta Euroopasta eriytyneen kansallisvaltion ajaminen] on umpikuja. Katsokaa ”punaisten myssyjen” [kapinaa](#) Bretagnassa: tätä liikettä ei voi ymmärtää, ellei ota huomioon sen identitaarisia ja regionalistisia ulottuvuuksia.

Vuonna 1995 Samuel Maréchal, FN:n nuoris-osaston johtaja, julkaisi teoksen nimeltä *Ni droite ni gauche, Français!* (”Ei oikeistolainen eikä vasemmistolainen vaan ranskalainen”). FN:n nykyinen puheenjohtaja näyttää kehittäneen tätä ajatusta siihen suuntaan, että uusi slogan voisi kuulua ”sekä oikeistolainen että vasemmistolainen, mutta aina ranskalainen”... Onko tässä nähtävissä kehitystä vai takapakkia?

A. de B.: [Historiallisen merkityksensä](#) lisäksi ”ei oikeistoa eikä vasemmistoa” –sloganilla ei ole juurikaan arvoa, sillä sehän ei ole järin informatiivinen. Iskulause ”**sekä** oikeistoa **että** vasemmistoa” on tässä suhteessa parempi. Nykyisessä tilanteessa tuollaiset käsitteet (”oikeisto” ja ”vasemmisto”) eivät yksinään ole käyttökelpoisia uusien jakolinjojen analysoinnissa, vaan on omaksuttava oikeutettuja aatteita olkootpa sitten lähtöisin mistä hyvänsä. Vuoden 2007 presidentinvaaleja seuraavana päivänä kirjoitin näin: ”*FN:n tulevaisuus riippuu sen valmiudesta ymmärtää, että sen ’luontainen äänestäjäkunta’ ei tule oikealta vaan alhaalta. Puolueen vaihtoehdot ovat siis selvät: joko ryhtyä edustamaan kaikkein laitimmaisinta äärioikeistoa tai radikalisoitua puolustamaan kansanjoukkojen syviä rivejä ja näin edustaa Ranskan kansaa.* [--] FN:n on opittava

tulemaan sellaiseksi yhteiskunnalliseksi muutosvoimaksi, että sen voivat tunnistaa omakseen niin kansan syvät rivit kuin koulutettu prekariaattikin, samoin ne joilta puuttuu ns. kulttuurista pääomaa ja vieläpä nekin jotka eivät ole pitkiin aikoihin edes äänestäneet.” Tämä vaihtoehto on tarjolla vielä tänäänkin. FN ei voi voittaa, ellei siitä tule koko kansan puolue. [--]